Боже ангела и Царе светитеља, помози свима нама, да драговољно и трпељиво понесемо крст свој ради имена Твога. Хвала Ти, што си у лицу светога Јована Владимира подигао у племену нашем, грешном и недостојном, дивнога светитеља и помоћника у свима невољама нашим, светлу лучу у тами земаљској. Придржи нас под крстом нашим, да не клонемо, као што си придржао и овога претка нашег а крстоносног слугу Твога. Да Те и ми прославимо као што Те је он прославио. Да бисмо ми, слично њему, извршили и завршили ток овог земаљског путовања, и с радошћу изашли пред лице Твоје, којим се у вечности наслађују војске ангела и хорови светитеља! Амин.

Мој брат је наркоман већ пет година и управо због тога је постао инвалид. Не иде у цркву, али се понекад моли код куће. Мајка често иде у цркву, причешћује се и моли се за њега, а и ја то чиним колико год ми то прилике дозвољавају. Како да спасим брата и излечим га од наркоманије.

- Саветујем вам да заједно с братом посећујете манастире и света места кад год имате могућности за то. Ако ваш брат због болести није у стању да иде с вама, читајте му наглас Јеванђеље или Псалтир. Нека вам Господ помогне!

***

Мој муж је алкохоличар. Молим се Господу да му помогне да се ослободи тог греха. Читам акатист Пресветој Богородици. Кад муж престане да пије, код мене почињу страшне вртоглавице, као да сам пијана. Иначе, ја уопште не пијем. Лекари кажу да је моје здравствено стање нормално и да се то можда тиче мог психичког и емотивног стања. Да ли би требало да се обратим за помоћ психологу, наравно православном човеку?

- Демонске силе вам се свете због супруга. То је знак да је ваша молитва угодна Богу и да љути демоне. Психолози немају могућности да се боре против демонâ. Оставите своје име у цркви и замолите да се моле за ваше здравље и помињу вас на 40 Светих литургија. Призивам Божији благослов на вас.

***

Да ли деца наслеђују грехе својих родитеља и да ли ти греси могу бити узрок болести код деце?

- На децу се не преносе греси родитеља, него последице њихових грехова, као што су одређена генетска растројства и склоности ка греху. Но, човек се може изборити с урођеним склоностима и постићи морално савршенство. Свакако да не треба прецењивати значај наследног фактора за човеков духовни живот. Много су очигледније наследне психичке и телесне болести. То се може видети на примеру пијаница и наркомана код којих се неретко рађају деца са соматским обољењима. Зато родитељи треба да буду свесни своје одговорности за грехе и погубан начин живота, и то не само одговорности према себи него и према будућим потомцима.

***

- Колико често треба причешћивати дојенче?

- Што чешће, тим боље.

из књиге: *архим. Рафаил (Карелин)* ***НА КАМЕНУ ВЕРЕ***

ВАСКРСЕЊЕ

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

ТРЕЋА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА
КРСТОПОКЛОНА

св. муч. Кодрат Коринтски

Мк. 8, 34 - 9,1, зч. 37;

свети Владика Николај

БЕСЕДА О СВ. КРАЉУ ЈОВАНУ ВЛАДИМИРУ

држана на Крстопоклону Недељу

у београдској Саборној цркви

Данашња недеља назива се крстопоклоном. Данас се црква клања Крсту као спомену, као символу истине и као једином спасоносном путу живота. Спомен на Крст Христов оживљава у нама, који се стално находимо у жвалама смрти, визију за прави пут, за истину и живот. Јер Онај који је рекао: Ја сам пут, истина и живот, показао је сам собом и пут, и истину, и живот. Пут ка истини јесте крст; и пут ка животу јесте крст. Ко се упути путем крста, тај бива обасјан истином и улази у живот.

Као што светске науке о стварима и бивањима имају свој метод, тако и Јеванђеље има свој. Метод Јеванђеља је — крст. Ко хоће да постигне познање предмета око себе, мора се послужити методом испитивања, посматрања, срачунавања и сравњења; ко пак које да позна главну истину о нашем животу овде на земљи и још уз то жели да окуси сласт бесмртног живота, тај се мора послужити методом крста.

Узети крст на себе, не само трпељиво него и драговољно, ради велике истине и правога живота, значи послужити се методом јеванђелским, значи упутити се правим путем ка истини и животу, ка истини, у којој нема сенке, и ка животу, у коме нема смрти.

Кад се хришћани и нехришћани разговарају о истини и животу, и о путу, исто се тако тешко разумеју као кад се окат и слеп разговарају о светлости, или писмен или неписмен о књижевности. Хришћанин не мари да слуша роптање и јадање нехришћанина на свој крст, а нехришћанин не воли да гледа хришћаниново трпељиво и драговољно ношење

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: www.podmaine.weebly.com

крста. Како би један велики хемичар могао да разговара о хемијским процесима у звездама са оним ко никад није видео својим очима ни како се со раствара у води? Или, како би један геолог могао разговарати о давнашњем постанку каменог угља испод земље са неким ко никад није познао ни постанак ћумура? Или, како би један светски трговац могао разговарати о току, напретку и кризи трговине на пет континената света са неким овчарем из планине, који никад у варош није сишао ни да што купи нити да прода? Потребан је дуг низ година учења, испитивања и вежбања, да би један човек постао хемичар, геолог или трговац. Исто тако потребно је и дуго време ношења крста, да би човек постао хришћанин. А сви наши крстови у животу, по речима светог Амвросија, нису друго до иверје великог и тешког Крста Христовог.

Немојте мислити, да су жене побожније од људи тобож зато што су малоумније — како то многи малоумни мисле и говоре. Жене су побожније од људи зато што више страдају од људи. На њих је од почетка наложен тежи крст (према мери првога греха) него на човека (сравни Постања 3, 16 и 3, 17), и оне га носе с већом трпељивошћу и драговољношћу од људи. И немојте мислити да су наши балкански сељаци побожнији од балканске господе зато што су неучени и непросвећени. Они су побожнији од своје господе зато што пробају метод побожности више него што то господа чине, то јест зато што трпељивије и драговољније носе свој крст. И немојте се чудити, ако нађете, да понеки неписмен сељак боље познаје веру хришћанску од најученијег безбожника. Откуда долази то? Отуда што је онај пробао метод јеванђелски а овај није; што је онај ходио путем крста а овај није; што је онај трпељиво и драговољно подносио многа страдања ћутећи према свету и шапћући према небу, док овај други никад ни за тренут није могао носити ни најмањег крста без роптања на сав свет видљиви и невидљиви. Зато онај може да буде опитнији познавалац Јеванђеља од овога као што опет овај може да буде опитнији познавалац моторнога точка.

И тако, дакле, црква не дели људе на учене и неучене, нити на богате и сиромашне, нити на моћне и немоћне, него на крстоносне и некрстоносне. Но крстоносци нису само сељаци и жене; крстоносаца је било и има и међу највећим, најмоћнијим и најученијим људима овога света. Један од таквих у историји српскога народа био је и свети краљ Јован Владимир. Од почетка па до краја свога земног живота он је трпељиво и драговољно носио крст свој, најпре лак, па све тежи и тежи, док најзад није примио и најтежи — крст мученички.

При погледу на светли карактер овога светитеља из давнине и на самоубилачко очајање његових потомака у наше време, ја бих узвикнуо, но не ја, него ангел Божји би узвикнуо: прени се, народе српски! Твоја величина није у твојој великој држави него у великим и крстоносним карактерима. На земљи твојој има више неиструлелих светитеља него у понеким пантеонима светских гробова с трулим костима мртвачким. Не помаже велика држава са сићушним грађанима, не обмањуј се! Не помажу бели градови са црним душама у њима, не варај се!

Кад зидар хоће да зида добру грађевину, он копа дубоко у земљу све док не дође до камена станца. О зидари душе народне, родитељи, свештеници и учитељи, не зидај- те на плићини, не постављајте темеље на песку! Копајте дубоко у слојеве времена, док не дођете до крстоносних мученика за веру, за правду и истину. И копајте још дубље, док не дођете до светога Лазара, пола хиљаде година нераспаднутог телом и занавек нераспаднутог духом. Копајте још дубље и дубље, док не дођете до светога Саве и светога Симеона. И копајте још дубље и дубље, док не дођете до краља Владимира. Па ако при овом копању и изађете из свога народа, нећете изаћи из своје њиве. Светитељи су заједничко добро свих народа. Ко се помоли светитељу друге народности, није се помолио туђину, него своме родноме. Јер сви су светитељи сазидали себе на једном темељу, који је Христос Господ. Сви су они блажили свој крст гледајући у велики Крст на Голготи. Што дубље, дакле, буду темељи ваше грађевине узидани у прошлост, то ће се сјајније и дуготрајније узвишавати у будућности.

Методом крста израдио је свети Владимир свој узвишени карактер. Путем крста он је дошао до истине и ушао у живот непролазни и нетрулежни. Зато поклонимо се крсту овога светога краља, да бисмо се могли поклонити Крсту Христовом. Примимо на себе, стрпљиво и драговољно, мањи крст, да бисмо се ослободили примити већи. Зато Бог и подиже светитеље у народима — да се људи не би могли извињавати неподношљивом тежином Крста Христова. Да нико не би могао рећи на Суду: „Претежак је био Крст Христов, нисам смео да га узмем на себе!“ Јер ако је претежак Крст Богочовека Христа, гле, лакши је крст човека Владимира, и осталих људи светитеља. Ако не можемо подражавати светитеље, никад се нећемо усудити подражавати Спаситеља света. Светитељи су нам дати, да послуже као лествице за високу гору бесмртнога царства Христова. О да би нас милостива рука Божија повела, као мајка децу што води, уз ове лествице!

Наш пут кроз Светитеље и пост је приморавање себе на свако добро, непрекидно приморавање себе на свако добро. Јер неће наша природа оно што је добро, (она) нагиње ка злу, а ти приморај себе да давиш свако зло што је у теби. Господ ће ти дати васкрсну силу да ти заиста чиниш свако добро. Да носимо крст свој, да ми у себи себе охристовимо, и да пазимо да пост није ништа друго него замењивање себе Христом Богом. Кроз сваку врлину човек треба себе да замени Богом, Господом Христом јер је „Бог врлина“, као што вели Свети (Максим). И та сила Божанска јача је од овога света, сила подарена над сваким злом, над сваким грехом, сваком силом ђавољом. Приморавај себе на свако добро, а Господ Благи даће ти васкрсне силе да ти идеш из веће туге у мању, из мале радости у још већу.

преп.Јустин Ћелијски,
из беседе на 3. нед. Великог поста